

Ми Україна Війна або "Якби ми вчилися так як треба..." (Частина 6)

Анатолій Клименко

Сьогодні любувався нашою "потугою", — в Польщі показували наш новий ЗРК "Шершень", який буцімто є універсальним, капітальним і геніальним.

Воно, звичайно, можна було б і порадіти, якби не хотілося сильно плакати.

А плакати хочеться від безсилля перед ворогом і невіглаством влади. Ми безпорадні, і не можемо себе захистити. Про напад немає і мови, як і про кордони 91 року.

Нас почали впритул розстрілювати, як куропаток, ворог повітряними ударами знищує все: інфраструктуру, промисловість, склади. У нас зупиняються цілі галузі підприємства.

На провладних каналах продовжують мусолити і демонструвати нашу "потугу". Таке враження ніби завтра ми почнемо гнати ворога за Уральські гори.

Насправді ж, до кінця осені невідомо, що від нас залишиться, і як виживатимуть люди у великих містах.

Як і чим ми можемо захищатися, коли ворогом понижена вся наша промисловість. На чому ми будемо виробляти нашу зброю і з якого металу, — металургія стала.

Очільниця Файерпоінт, Ірина Терех, вчора здається, розповідала британцям в інтерв'ю міжнародній службі BBC, на хорошій англійській мові про те які вони круті, що в них за кордоном тільки один завод, а сотня інших — по Україні. Розповідала про чудо зброю, про балістику, і що ми скоро будемо бити нею по московії.

В коментарях британці розсипаються в компліментах щодо цієї пані, відносно того яка вона розумна і красива, яку потужну зброю випускає Україна. Тільки не знають вони, що Україна вже скоро випустить останній свій дух з такими успішними фантазерами і авантюристами, які вже нам розповідали і обіцяли Сапсани, Нептуни, Паляниці, Фламіндічі. Тепер згодовують нас міфічною балістикою, все це робиться під фанфари ворожих вибухів. Куди нас тягнуть, а точніше вже затягнули, ми вже наочно бачимо. Вже приїхали, точніше доїхали до ручки, далі немає куди. Хіба що по тунелю під Дніпром в якесь Монако чи Швейцарію..

Поки тунелю нема, вся ця братія друзів президента дружніми рядами швиденько драпає з награбованим за кордон по суходолу. Кордони для них відкриті, і закони для них не писані. І чомусь так повелося, що якщо ці слуги виїжджають за бугор, вони зразу ж робляться недосяжними для нашої феміди. Хоча зрозуміло де вони, у них навіть журналісти умудряються брати інтерв'ю, але чомусь вони не досяжні для кримінальної відповідальності, ніби як в дитячій грі: чік-чік і в доміку, вже тебе не дістануть.

А нам залишається сидіти тихенько вдома під тужні завивання повітряної тривоги, і

надіятися з останніх сил, що ми не сконаємо під повітряними ударами ворога і якось переживемо холодну зиму.